

Hódmezővásárhely, 1898. február 7. – Hódmezővásárhely, 1974. július 3.

Szülei földműveléssel foglalkoztak. 1916-ban gimnazistaként elment a frontra. Közel két év után hadapród őrmesterként, ezüst vitézségi érem és a Károly-csapatkereszt birtokában tért haza. Ekkor tett érettségi vizsgát. Előbb városi díjnok, majd a tűzoltótiszti tanfolyam elvégzése után, 1927-ben kinevezték Hódmezővásárhely tűzoltóparancsnokává. 1944 őszén nem menekült el a front elől, munkatársait is sikerült maradásra bírnia. A szovjet katonai parancsnokság, mint rangidős tisztviselőt 1944. október 10-én őt bízta meg a közigazgatási teendők irányításával. Tisztségében a demokratikus pártokból alakult városi tanács november 25-én megerősítette. Ő maga a Szociáldemokrata Pártba lépett be. 1944. december 18-án a törvényhatósági bizottság díszközgyűlésén képviselővé választották az Ideiglenes Nemzetgyűlésbe. 1947-ben, nézetei miatt nem maradhatott tovább posztján. Betegségére hivatkozva negyvenkilenc évesen nyugdíjazását kérte, visszavonult a közéletől. 1956-ban részt vett a forradalomban, ezért 1957 júniusában Szegeden közel egy évig tartó előzetes letartóztatásba helyezték. Szabadulása után teljes visszavonultságban élt.